

نابودی رژیم صهیونیستی قطعی است

فراتر از یک بشارت

نوید مؤمن

اخیرا حضرت آیت‌الله العظمی خامنه‌ای، رهبر حکیم انقلاب اسلامی به نکته اساسی و مهمی در دیدار «زیاد النخاله» دبیر کل جهاد اسلامی فلسطین اشاره فرمودند: پیروزی مردم فلسطین در سال‌های اخیر، به معنای توانایی تشکیل حکومت در تل‌آویو نبوده است که البته این موضوع نیز به فضل پروردگار محقق خواهد شد، بلکه پیروزی اصلی این بوده است که رژیم صهیونیستی که ارتش‌های عربی نتوانستند آن را شکست دهند، به وسیله مردم فلسطین و گروه‌های مقاومت به زانو در آمد و به اذن الهی پیروزی‌های بزرگ‌تری نیز خواهید داشت... آنچه رهبر معظم انقلاب به آن بشارت داده‌اند، پیروزی نهایی و تضمین شده‌ای است که بر کتاک و آثار آن نه‌تنها متوجه ملت مظلوم و غیور فلسطین، بلکه متوجه ملت‌های آزاده دنیا خواهد شد. تاریخ

که خمینی کبیر(ره) آن را کاشت و آیت‌الله العظمی خامنه‌ای آن را آبیاری کرد، امروز در حال ثمر دادن است. امروز، زمانی که رهبر معظم انقلاب از تشکیل حکومت فلسطین در تل‌آویو سخن می‌گویند، بار دیگر لرزه بر اندام صهیونیست‌ها می‌افتد. آنها خوبی دریافته‌اند مساله «آزادی فلسطین» دیگر صرفا یک آرمان نیست، بلکه در حال تبدیل شدن به یک «واقعیت» است؛ واقعیتی که نشانه‌های آن در جریان جنگ ۳۳ روزه سال ۲۰۰۶ و جنگ ۲۲ روزه سال ۲۰۰۹ و اخیرا نیز در جنگ ۲ روزه سال ۲۰۱۸ قابل مشاهده بود؛ جایی که ارتش رژیم صهیونیستی در عرض ۴۸ ساعت ناچار شد پرچم سفید شکست را در برابر حماس بالا بگیرد. حضرت امام خمینی(ره) در یکی از سخنان مهم خود درباره آزادی فلسطین و نابودی رژیم صهیونیستی خطاب به کشورهای منطقه فرمودند: آیا برای حکومت‌های کشورهای اسلامی ننگ نیست که آمریکا از آن طرف دنیا بر مقدرات‌شان حکومت کند و به دست اسرائیل غاصب همه را به دام اندازد و به خاک سیاه نشاند. چه بهتر که دولت‌های منطقه تمام نیروی خود را برای محو اسرائیل از جغرافیا تجهیز کنند، اسرائیل مفسد که فلسطینیان مظلوم را بدین روز انداخته و به لبنان قهرمان و به کشورهای منطقه ظلم کرده است؛ چه چیز بهتر از اینکه دولت‌های منطقه دست در دست هم نهند و منطقه را از شر اسرائیل و حامی آن یعنی آمریکا نجات دهند. من بارها گفته‌ام که اسرائیل از نیل تا فارت را از آن خود می‌داند و شما را غاصب سرزمین‌های خویش می‌شمرد، اگرچه جرات اظهار صریح آن را ندارد.

این تبشیر و انذار درباره مساله فلسطین که مربوط به بشارت پیروزی بر رژیم صهیونیستی و هشدار به کشورهای منطقه درباره بدیش موجودیت این رژیم متوحش و اشغالگر بود، بر جان و دل افکار عمومی بیدار منطقه نشست. بی‌دلیل نیست که امروز به‌رغم خیانت برخی کشورهای مرتجع عربی و تلاش آنها برای به رسمیت شناختن رژیم صهیونیستی، هر روز بر شدت ضعف این رژیم و حرکت آن به سوی نابودی افزوده می‌شود. امام راحل(ره) و رهبر معظم انقلاب اسلامی که از ابتدا نسبت به ذات و ماهیت رژیم‌های مرتجع منطقه آگاه بودند، «مبارزه با رژیم صهیونیستی» و «راهی قدس شریف» را در قالب یک گفتمان و خطاب به ملت‌های آزاده منطقه و جهان مدیریت کردند. امام خمینی(ره) در جای دیگر می‌فرمایند: موضوع قدس یک مساله شخصی و خاص یک کشور یا یک مساله مخصوص به مسلمین جهان در عصر حاضر نیست، بلکه حادثه‌ای است برای موحدین جهان و مؤمنان اعصار گذشته و حال و آینده از روزی که مسجدالاقصی پی‌ریزی شد تا آنگاه که این سیاره در نظام هستی در گردش است.

پس از رحلت امام خمینی(ره)، حضرت آیت‌الله العظمی خامنه‌ای مساله «نابودی رژیم صهیونیستی» و «پیروزی نهایی ملت فلسطین» را به عنوان یک «بشارت قطعی» به ملت‌های آزاده جهان گوشزد فرموده و از هیچ فرصتی درباره تبیین این وعده الهی دریغ نکردند. شه‌پرورماه سال ۱۳۹۴ و متعاقب پایان مذاکرات هسته‌ای میان ایران و اعضای ۵+۱، رهبر معظم انقلاب به نکته مهمی درباره آینده رژیم صهیونیستی اشاره کردند: برخی صهیونیست‌ها گفته‌اند با توجه به نتایج مذاکرات هسته‌ای، ۲۵ سال از دغدغه ایران آسوده شده‌ایم اما ما به آنها می‌گوییم شما ۲۵ سال آینده را اصولا نخواهید دید و به فضل الهی، چیزی به نام رژیم صهیونیستی در منطقه وجود نخواهد داشت. در همین مدت نیز روحیه اسلامی مبارز، حماسی و جهادی، صهیونیست‌ها را راحت نخواهد گذاشت. سال ۱۳۸۸ نیز رهبر حکیم انقلاب اسلامی، به الگوگیری ملت فلسطین از ملت انقلاب ایران اشاره فرموده و بر نابودی رژیم صهیونیستی تاکید کرده بودند. معظوله در دیدار با رهبران فلسطینی در همایش همبستگی ملی و اسلامی برای آینده فلسطین اظهار داشتند: فلسطین و قدس در پرتوی مقاومت و جهاد به آغوش امت

اسلام باز خواهد گشت و اسرائیل غاصب سرنوشتی جز شکست و نابودی نخواهد داشت. فلسطین قطعاً و یقیناً و در سایه ادامه استقامت و وحدت گروه‌های مبارز جهادی و حول محور مقاومت، آزاد خواهد شد و حامیان رژیم صهیونیستی نصیبی جز روسیاهی و بدنامی تاریخی نخواهند برد. پیروزی ملت ایران بر رژیم گذشته که از حمایت همه‌جانبه آمریکا و غرب بهره‌مند بود، امری محال به شمار می‌آمد. یقیناً آزادی فلسطین دشوارتر از پیروزی ملت ایران بر رژیم گذشته نخواهد بود.

در اینجا به برخی دیگر از مواضع و جملات رهبر انقلاب اسلامی درباره پیروزی نهایی ملت فلسطین بر رژیم صهیونیستی اشاره می‌کنیم:

«برخلاف آرزوی احمقانه اقتدار و استحکامی که سیاست‌بازان خبیث برای رژیم صهیونیستی در سر می‌پروراندند، این رژیم روزبه‌روز به اضمحلال و نابودی نزدیک‌تر شده است. (۱۳۹۲/۰۷/۰۸)

«رژیم صهیونیستی در واقع یک رژیمی است که پایه‌های آن شدت سست است، رژیم صهیونیستی محکوم به زوال است. (۱۳۹۲/۰۸/۲۹)

«امام بزرگوار همان کسی است که درباره مساله رژیم صهیونیستی از هیچ کس تکیه نکرده؛ اینکه رژیم صهیونیستی یک غده سرطانی است و باید از بین برود، این حرف امام است. (۱۳۹۲/۰۶/۱۴)

«نابید شک کرد که شجره خبیثه اسرائیل که «جنتش من فوق الارض ما لها من قرار»، هیچ پایه و پایگاه و استمراری نخواهد داشت و بی‌شک نابود خواهد شد. (۱۳۷۰/۰۸/۱۵)

«موضع ما در مقابل اسرائیل، همان موضع همیشگی است. اسرائیل در منطقه، یک غده بدخیم سرطانی است که باید قطع شود و ریشه کن گردد. (۱۳۷۰/۰۵/۰۹)

امروز نشانه‌های نابودی نظامی، گفتمانی و فکری رژیم صهیونیستی بیش از هر زمان دیگری نمایان شده است تا جایی که ساکنان مناطق اشغالی نیز دیگر نسبت به دروغ‌پردازی موهوم سران خود منبی

تأملی کوتاه بر لزوم ساخت مرکز اداری جدید برای کشور

حسین‌رضا تاجیک: ۲۴۰ سال از زمانی که آقا محمدخان پس از برانداختن مخالفان خود در نوروز ۱۲۰۰ هجری قمری که مصادف با یازدهم جمادی‌الآخر بود، تهران را به پایتختی برگزید و در همین شهر پادشاهی خود را اعلام کرد، می‌گذرد. از آن زمان است که تهران که تا پیش از این شهری کوچک و گمنام بوده است، به مهم‌ترین شهر ایران تبدیل می‌شود. شهری نه چندان ریشه‌دار و با اصالت، به مرکزیتی یکی از کهن‌ترین و با اصالت‌ترین تمدن‌های جهان بدل می‌شود. شاید در میان کشورهای باستانی جهان، ایران تنها کشوری باشد که پایتختی در شان فرهنگ و تمدن خود ندارد. برای مثال، کشور کهن چین، با پایتخت باسابقه‌اش، پکن، نامبردار است یا کشوری چون هند با پایتختش دهلی شهره آفاق است. همچنین است کشور مصر و مرکز کهنش قاهره یا ایتالیا، وارث امپراتوری روم، با شهر رم، یا یونان و پایتخت بسیار بااصالتش آتن و... در این میان تنها ایران است که پایتختی در خور نام بزرگش ندارد و متاسفانه قدیمی‌ترین آثار تاریخی پایتختش، تهران، حداکثر قدمتی چند صد ساله دارد. البته در تاریخ، ایران چون دیگر کشورهای کهن، پایتختی ثابت نداشته است؛ از بامداد تاریخ ایران شهرهای متعددی عهددهار پایتختی آن بوده‌اند؛ از فارس در زمان هخامنشیان و تی‌سپون در زمان ساسانیان گرفته تا عصر صفوی که خود به تنهایی ۳ پایتخت اختیار کرد: تبریز، قزوین و اصفهان.

به هر روی آنچه مطالعه تاریخ ایران به ما نشان می‌دهد این است که مهم‌ترین ملاحظات انتخاب یک شهر به پایتختی در ایران مساله کلیدی «امنیت» خواه امنیت داخلی و خواه امنیت خارجی، بوده است. متاسفانه امروز شهر تهران مشکلات عدیده‌ای دارد؛ مشکلاتی نظیر جمعیت زیاد، ترافیک، آلودگی هوا و قرار داشتن روی خط زلزله و نیز غلبه غریب‌زدگی در فرهنگ مردم و در معماری شهری. پیش‌تر هم در مجلس طرحی مطرح شد مبنی بر انتقال وزارتخانه‌ها به شهرهای دیگر. این کار ابتدا به صلاح نیست، چون موجب ایجاد تنش در میان شهرهای بزرگ بر سر اینکه کدام وزارتخانه غنیمت آنها باشد و نیز سردرگمی ارباب رجوعی خواهد شد که با وزارتخانه‌های مختلف کار دارد و حال باید در میان شهرهای متعدد و چه بسا دور از هم سرگردان باشد. متاسفانه مسؤولان در همین تهران هم در ساخت

وزارتخانه‌ها فقط نظرشان به شمال شهر است. اگر لاقال چند وزارتخانه در جنوب شهر حتی شهری، احداث می‌شد هم آنقدر تراکم مسافر برای رفتن از جنوب به شمال شهر را شاهد نبودیم و هم چه بسا چهره جنوب شهر- که آنان بودند که انقلاب را پیروز کردند و بیشترین شهید را دادند- ترمیم می‌شد و وضعیت آن بهبود می‌یافت.

به هر روی پیشنهاد ما این است به جای اینکه وزارتخانه‌ها را میان شهرهای مختلف تقسیم کنیم، یک شهر جدید با معماری ایرانی و اسلامی به عنوان مرکز سیاسی و اداری کشور، نه به عنوان پایتخت که شامل مرکز اقتصادی و... کشور نیز می‌شود، بسازیم. کار ساخت یک مرکز سیاسی و اداری جدید چه بسا در بادی امر در چشم مسؤولان سخت بنماید اما توجه به اینکه حتی کشورهای جهان سوم نیز براحتی مرکز اداری و سیاسی خود را تغییر دادند- مانند: پاکستان، برزیل، مالزی، قزاقستان- شاید از این ترس بکاهد، بویژه اگر توجه داشته باشیم که تهران را علاوه بر مشکلات متعدد حمل‌ونقل و تراکم جمعیت و فرهنگی و اجتماعی و امنیتی (مثل حوادث سال‌های ۷۸ و ۸۸) خطر زلزله طبیعی نیز تهدید می‌کند.

به هر روی این مساله وظیفه تاریخی و سرنوشت‌ساز مسؤولان را برای انتقال مرکز سیاسی کشور نشان می‌دهد (البته بهتر است مرکز سیاسی جدید به تهران نزدیک و امکان دسترسی به آن کاملا آسان باشد). مسؤولان دست‌کم می‌توانند به مطالعه مساله ساخت مرکز اداری جدید برای کشور یا لاقال بررسی و تامل و یافتن راهکارهایی برای کاستن از خطراتی که مرکز نقل کشور را تهدید می‌کند، بپردازند. باشد که با کار کارشناسی دقیق از بروز اشتباهی که آیندگان حسرت آن را بخورند، پیشگیری کرد. البته انتقال مرکز اداری تیغی دولبه است و باید با کارهای کارشناسی همه‌جانبه مثل: شهرسازی، فرهنگی، اجتماعی، جغرافیایی، زلزله‌شناسی، امنیتی و... انجام شود و باید توجه داشت این کار نباید به معنای رها کردن تهران به حال خود و در ورطه مشکلات خود باشد، زیرا این کار عواقب بدتری خواهد داشت و این را هم بگویم که ساخت شهر جدید باید در جایی مناسب باشد تا موجب ایجاد تنش‌های قومیتی در کشور نشود.

ضرورت ایجاد اصلاحات اساسی در پارلمان بخش خصوصی

هادی محمودی*: اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی که به اختصار به آن اتاق بازرگانی گفته می‌شود، دارای تاریخچه‌ای بیش از یکصد ساله بوده و بی‌شک یکی از قدیمی‌ترین تشکیلات اقتصادی کشور است. برای نخستین‌بار حاج امین‌الضرب، درخواست تاسیس شورایی با مشارکت بازرگانان را مطرح کرد که در ۱۲ شوال ۱۳۰۱ هجری قمری (۱۲۶۲ شمسی) ناصردین‌شاه قاجار با درخواست او موافقت و فرمان تشکیل این شوراها را در تهران و شهرهای بزرگ صادر کرد. ۱۶هرماه ۱۳۰۵ اولین اتاق تجارت در ایران، به نام «اتاق تجارت تهران» در وزارت بازرگانی تشکیل شد و پس از فراز و فرودهای فراوان در طول سالیان متمادی، سرانجام اتاق بازرگانی صنایع و معادن ایران در اسفندماه سال ۱۳۴۸ را ادغام ۲ اتاق بازرگانی و اتاق صنایع و معادن ایران به‌وجود آمد. بی‌شک امروز یکی از نهادهای پرنفوذ و ثروتمند بخش خصوصی، اتاق بازرگانی است که به‌واسطه امتیازات و اختیاراتی که حاصلت به آن داده است، نماینده بخش خصوصی بوده و به همین دلیل آن را پارلمان بخش خصوصی می‌نامند. اما بخش عظیمی از صاحبان‌بخش خصوصی با عنایت به ساختار، ترکیب و قوانین فعلی اتاق بازرگانی، معتقدند اعضای هیات نمایندگان اتاق بازرگانی، نماینده خوبی برای بخش خصوصی نیستند، چرا که آنها بر این باورند که بر اساس قانون تعداد سهمیه اعضای بخش خصوصی در هر یک از بخش‌های بازرگانی، صنعت، معدن و کشاورزی در هیأت نمایندگان اتاق تهران و شهرستان‌ها به صورت یکسان نیست و حوزه‌های بازرگانی و صنعت، نمایندگان بیشتری در هیات‌رئیسه دارند. همچنین ساختار کنونی اتاق بازرگانی به گونه‌ای طراحی شده که فقط افرادی ملزم به عضویت در اتاق هستند که به مبادلات تجاری با خارج از کشور نیازمندند و سایر تولیدکنندگان، معدنکاران و کشاورزان الزامی به عضویت ندارند و چه‌سایه‌بخاطر حق عضویت سنگین و سایر موارد پرداختی، علاقه‌ای نیز به عضویت در اتاق بازرگانی ندارند. اما این نهاد تنها تشکل اقتصادی بخش خصوصی است که دولت اختیارات فراوانی به آن داده است و براساس قانون درباره مسائل اقتصادی کشور اعم از بازرگانی، صنعتی، معدنی و کشاورزی به قوای سه‌گانه نظر مشورتی ارائه می‌دهد و نقش تاثیرگذاری را در اقتصاد ایران برعهده دارد. فلذا باید قوانین و آیین‌نامه‌های مربوط به نحوه اصلاح شود که همه فعالان حوزه‌های اقتصادی در کشور، ملزم به حضور و نقش‌آفرینی در این تشکل اقتصادی

بزرگ باشند و همچنین با تعدیل شرایط عضویت و افزایش کارایی و توانمندسازی اعضای اتاق، شرایط به‌گونه‌ای تغییر یابد که اقبال عمومی نیز برای عضویت در این نهاد تاثیرگذار افزایش یابد. به‌رغم تلاش‌های فراوان انجام شده توسط هیات‌رئیسه و هیات نمایندگان اتاق بازرگانی در بهبود فضای کسب و کار در کشور، متاسفانه شاهدیم این فعالیت‌ها نتوانسته اعضای این تشکل اقتصادی بزرگ را راضی کند و همواره انتقاداتی به عملکرد اتاق بازرگانی وارد شده است، لذا ضروری است در مقطع حساس کنونی، اصلاحات اساسی در ساختار و قوانین اتاق اتفاق بیفتد و اتاق بازرگانی به جایگاه واقعی خود در نزد فعالان اقتصادی بازگردد. وجود رانت اطلاعاتی و اقتصادی، حضور پررنگ احزاب سیاسی در انتخابات هیأت نمایندگان اتاق بازرگانی، نفوذ افراد شاخص دولتی یا وابستگان آنها در اتاق بازرگانی، مشارکت کم اعضا در انتخابات و... از جمله این انتقادات است که باید پاسخ داده شود و در اصلاح آن اقدام لازم شود. اما چیزی که بیشتر از اینها باید مورد توجه مسؤولان محترم و هیات نظارت بر اتاق بازرگانی قرار گیرد این است که متاسفانه در مواردی مشاهده می‌شود، افرادی که در رأس مسؤولیت اتاق‌های بازرگانی ایران، تهران، شهرستان‌ها و همچنین کمیسوین‌ها و ارکان وابسته به آن حضور دارند، خود یا شرکت تحت مدیریت و مشارکت آنها، از بدهکاران بزرگ سیستم بانکی بوده یا بعضا دارای سوابق متعدد چک برگشتی هستند. لذا لازم است با عنایت به نزدیک شدن به انتخابات اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی در سراسر کشور، در نخستین گام دست‌اندرکاران مربوط ترتیبی اتخاذ کنند که از دواطلب شدن اعضای دارای سوابق چک برگشتی، تسهیلات غیرجاری و همچنین بدهی مالیاتی، در هیات نمایندگان جلوگیری به عمل آید تا افرادی در رأس پارلمان بخش خصوصی، نمایندگی فعالان اقتصادی را عهده‌دار شوند که خود، پاکدست باشند. امید است همچنان که مجلس محترم قانون ممنوعیت به‌کارگیری بازنشستگان را تصویب کرده و دولت محترم نیز به این قانون تمکین کرده است، شرایطی فراهم شود که این قانون منحصر‌به‌فرد، به نهادهای مهم بخش خصوصی، نظیر اتاق‌های بازرگانی نیز تعمیم یابد تا شاهد حضور جوانان موفق و با انگیزه در رأس پارلمان بخش خصوصی باشیم.

* کارشناس حوزه بانکی و اقتصادی

تهدید تولید ملی

خرید کالای خارجی؛

0 107354 683291